

עמ"ת 2744/04/23 - נוראל אראמי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

עמ"ת 2744-04-23 אראמי נ' מדינת ישראל

לפני	כבוד השופט אברהם הימן
העורר	נוראל אראמי
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

לפני ערר על החלטת בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים) שניתנה על ידי סגן הנשיא השופט ע' נהרי ביום 30.3.23, על פיה הורה בית משפט קמא על מעצרו של העורר עד תום ההליכים.

רקע דיוני

ביום 30.3.23 הוגש נגד העורר כתב אישום המייחס לו עבירות של נהיגה בזמן פסילה, נהיגה בשכרות (סמים) ונהיגה ברכב ללא ביטוח.

על פי עובדות כתב האישום, הוטלו על העורר ארבעה עונשי פסילה מלהחזיק ברישיון נהיגה במסגרת ארבעה גזרי דין: ביום 26.12.21 הושטו על העורר 20 חודשי פסילה, ביום 17.6.19 הושטו על העורר 7 חודשי פסילה, ביום 13.12.18 הושטו על העורר 30 חודשי פסילה, ביום 3.10.18 הושטו על העורר 12 חודשי פסילה. העורר הפקיד את רישיון נהיגתו ביום 26.12.21.

ביום 29.3.23 בסמוך לשעה 14:55, נהג העורר באופנוע בקרית אונו ונעצר על ידי המשטרה על פי מידע מודיעיני. באותן נסיבות, נהג העורר ברכב כשהוא פסול מלהחזיק ברישיון נהיגה ביועין וללא ביטוח המכסה את נהיגתו, וכן כשהוא שיכור ותחת השפעת סמים, אשר בבדיקת שתן שניתלה ממנו התקבלה אינדיקציה לסמים מסוכנים מסוג קנביס וקוקאין.

לצד כתב האישום, הוגשה בקשה למעצרו של העורר עד תום ההליכים, בה נטען כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת

אשמתו של העורר בעבירות המיוחסות לו, ובין היתר הודאת העורר בחקירתו בנהיגה בטענה כי סבר הפסילות מלהחזיק ברישיון נהיגה נסתיימו בשנת 2021 וכי עישן קנביס יום לפני נהיגתו. באשר לעילות המעצר, נטען כי התנהגותו הרציונלית של העורר מצביעה על מסוכנותו לשלום הציבור ובטחון המשתמשים בדרך וכן מצביעה על העדר מורא מהחוק.

בית משפט קמא קבע כי אין מחלוקת שקיימות ראיות לכאורה לעבירה של נהיגה בזמן פסילה ומעין בראיות עולה כי קיימות ראיות לכאורה גם לעבירה של נהיגה בשכרות. כמו כן נקבע כי נהיגה בזמן פסילה לצד הרשעותיו הקודמות של העורר מצביעות על מסוכנות גבוהה, וכן על זלזול בוטה בחוק ובמאסרים מותנים. באשר לשימוש בסמים, קבע בית משפט קמא כי רישיון השימוש בקנביס שהוצג לו אינו נושא תאריך וכי גם בהנחה כי מדובר ברישיון רלוונטי למועד הנהיגה, אין פירושו כי ניתנה לעורר רשות לנהוג בשכרות ובוודאי שלא תחת שימוש בסם מסוכן אחר מסוג קוקאין. בית משפט קמא ציין כי לעורר 63 הרשעות קודמות בגין עבירות תעבורה אותן ביצע משנת 2016, כי בנהיגתו בזמן פסילה בעבר גרם לשלוש תאונות דרכים וכי קיימים שני מקרים של נהיגה בשכרות. בית משפט קמא קבע כי על אף מצבו הרפואי של העורר, מצא הוא עצמו לרכוב על אופנוע ברחובה של עיר כשהוא נתון בפסילה וכי הוכיח שאינו מפיק לקחים. על כן, קבע בית משפט קמא כי מדובר במקרה חריג המצדיק מעצר עד תום ההליכים. בית משפט קמא נעתר לבקשת העורר להזמנת תסקיר מעצר ודיון בעניין זה נקבע ליום 9.5.23.

העורר לא שבע רצון מהחלטת בית משפט קמא והגיש על כן את הערר דנן.

טענות העורר

העורר טוען כי טעה בית משפט קמא כאשר החליט על מעצרו עד תום ההליכים, ולא בחן חלופת מעצר. בתוך כך נטען כי בית משפט קמא לא התחשב במצבו הרפואי של העורר בשל מחלת לוקמיה חריפה עמה הוא מתמודד מזה כשנתיים, ובעטיה נזקק הוא לאשפוז בבידוד עקב מערכת חיסונית חלשה. נטען כי העורר משתמש בקנביס רפואי ברשות, כי הוא נזקק לבדיקות דם וצואה ובכל ארבעה חודשים מתבצעת לו שאיבת מח עצם בהרדמה מלאה, כי מקבל תזונה מיוחדת מותאמת על ידי מערך ההשתלות בבית החולים ונוטל תרופות שבלעדיהן חייו בסכנה מיידית וכי אינו שולט על סוגריו. נטען כי מאז מעצרו ובמשך 48 שעות לא קיבל העורר את הטיפול התרופתי לו הוא זקוק, אלא לאחר התערבות סנגורו. נטען לפיכך ששהייתו של העורר בית המעצר מסכנת את חייו ולא ניתן לכך משקל בהחלטת בית משפט קמא. כמו כן נטען כי טעה בית משפט קמא בקבעו כי קיימות ראיות לכאורה לעבירה של נהיגה בשכרות היות ואין באינדיקציה לשימוש בקוקאין להוות ראיה לכאורה ומשלא בחן חלופת מעצר נוכח מסוכנותו הנקודתית. נטען כי לא מתקיימות עילות מעצר משום חשש לשיבוש הליכי משפט והתחמקות מן הדין.

בדיון בערר, טען הסנגור כי החלטת בית משפט קמא המורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים אינה החלטת ביניים וביקש כי עניינו של העורר יוחזר לבית משפט קמא לשם בחינת חלופת מעצר, לרבות בדרך של פיקוח אלקטרוני, בהתחשב בתקופת החגים ובמועד המאוחר לקבלת תסקיר משירות המבחן.

עמדת המשיבה

בא כוח המשיבה טען כי יש לדחות את הערר. לטענתו אין מקום לבחון חלופה כל עוד לא התקבל תסקיר, בית משפט קמא טרם בחן חלופת מעצר והחלטתו למעשה מהווה החלטת ביניים. בתוך כך נטען כי אין מקום לבחון חלופת מעצר ככל שאין לפני בית המשפט המלצה של שירות המבחן אותה יש לשקול. בא כוח המשיבה ציין את הרשעותיו הקודמות הרבות של העורר בעבירות תעבורה, הגיש את גיליון הרישום הפלילי וטען כי עברו מדבר בעד עצמו.

דיון והכרעה

לאחר שעיינתי בהחלטת בית משפט קמא ונתתי דעתי לטיעוני באי כוח הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי יש לדחות את הערר, אף מבלי להידרש לטענות לגופה של החלטת בית משפט קמא, וזאת מאחר שמדובר בערר על "החלטת ביניים".

עיון בהחלטה עליה נסוב הערר מעלה כי בית משפט קמא קבע כי קיימות ראיות לכאורה לעבירות המיוחסות לעורר וכי קיימת עילת מעצר משום מסוכנות. החלטתו מתייחסת, אפוא, לשני תנאים מבין שלושת התנאים האמורים בסעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה מעצרים), תשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים) להחלטה על מעצר עד תום ההליכים, כאשר לגבי התנאי השלישי שעניינו בחינת אפשרות להשיג את מטרת המעצר בדרך שפגיעתה בחירות הנאשם פחותה, הוזמן תסקיר משירות המבחן, לבקשת הסנגור. במצב דברים זה, הגשת ערר על החלטה חלקית שאינה סופית, מהווה ערר ביניים, ודי בטעם זה כדי לדחותו.

אפנה בהקשר זה לדברי בית המשפט העליון בבש"פ 8528/22 סיני נ' מדינת ישראל (19.12.22):

"כידוע, סעיף 21 לחוק המעצרים קובע כי מעצר נאשם עד תום ההליכים מותנה בשלושה תנאים מצטברים: קיומן של ראיות לכאורה, קיומה של עילת מעצר והיעדר חלופת מעצר הולמת. במקרה דנן בית המשפט המחוזי אמנם הכריע בנוגע לקיומן של ראיות לכאורה ובאשר לקיומה של עילת מעצר, אך הוא טרם הכריע ביחס לאפשרות שחרורו של העורר לחלופת מעצר. משכך מדובר ב"ערר ביניים", שלגביו כבר נקבע בפסיקת בית משפט זה כי אין להידרש אליו אלא בהתקיימן של נסיבות חריגות המצדיקות זאת, כגון טעות ברורה שנפלה בהחלטה הנוגעת לקיומן של ראיות לכאורה או לקיומה של עילת מעצר או במקרה שבו מדובר במעצר שאינו חוקי מסיבה אחרת (בש"פ 8505/22 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (12.12.2022); בש"פ 4561/21 אבו עסב נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (6.7.2021); בש"פ 4026/15 מזאריב נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (15.6.2015)). המקרה דנן אינו בא בגדר חריגים אלה".

העורר טען כי בית משפט קמא טעה בקביעת קיומן של ראיות לכאורה לעבירה של נהיגה בשכרות. לא ראיתי להידרש לטיעון זה, במסגרת "ערר ביניים", משלא נמצא כל פגם מהותי בהחלטת בית משפט קמא בעניין זה הן לענין שימוש

בקנבס והן לעניין שימוש בקוקאין. לא התעלמתי מכך שבחומר הראיות בתיק אין בנמצא חוות דעת של המעבדה באשר לשימוש בקוקאין וכל שיש בחומר הראיות הן אך אינדיקציות כלליות על פי התרשמות השוטר. יחד עם זאת, אף בלי לקבוע ממצא בעניין השימוש בקוקאין הרי שקיימות ראיות לכאורה באשר לעובדות שבבסיס כתב האישום. במקרה שלפניי ראוי להדגיש מסוכנותו של העורר המתבטאת בנהיגתו. העורר נוהג פעם אחר פעם כשהוא פסול מלנהוג. ועולה השאלה האם אין בכך כדי להצביע באופן ברור על סיכון הציבור. אין צורך להכביר מילים באשר למסוכנות האינהרנטית שבנהיגת רכב. מסוכנות זו מקבל משנה תוקף עת הנוהג פסול לנהיגה ואף על פי כן, מוצא הוא לזלזל בחוק ולנהוג ברכב תוך סיכון הציבור. ממכלול הנתונים שלפניי, עולה כי לא נפלה טעות בהחלטת בית משפט קמא, ואצין כי אילו בא מקרה זה לפניי מלכתחילה אף אני הייתי מחליט כפי שהחליט בית משפט קמא.

סוף דבר הוא שאני דוחה את הערר.

למעלה מן הצריך מצאתי אך להמליץ לבית משפט קמא, שמא לנוכח עומס העבודה הרב בשירות המבחן וממילא זמני הגשת תסקירים הארוכים ביותר, האם לא יהא זה נכון, לשקול בחינת חלופת מעצר באולם בית המשפט על ידי בית משפט קמא תחת אשר להמתין עד להגשת התסקיר. בטוחני כי בית משפט קמא ייקח הערתי זו בכובד ראש.

המזכירות תעביר החלטתי זו לצדדים.

ניתנה היום, י"ח ניסן תשפ"ג, 09 אפריל 2023, בהעדר
הצדדים.